

PREDHOVOR

Nie som spisovateľka.

Napísala som túto knihu, ale nie som spisovateľka v pravom zmysle slova. Teda minimálne ja by som sa za spisovateľku nikdy neoznačila.

Som samostatne zárobkovo činná osoba v oblasti grafického dizajnu a na obdobie, keď boli deti malé, som sa stala matkou na plný úväzok. Vedela som, že tento krásny život raz skončí a ja sa budem musieť vrátiť do práce, ale užívala som si každú minútu, dni som trávila v teplákoch a do sprchy som sa dostala až pred večerou. Na rána plné stresu, rýchleho maľovania a obliekania pred odchodom do práce som rýchlo zabudla, ale priznávam, že aj zdanlivé sladké ničnerobenie ma občas ubíjalo. Nechýbala mi práca v tom pravom zmysle slova, ale chýbalo mi niečo, čokoľvek, čo by som robila sama pre seba. Neuveriteľne dlhé hry na schovávačku a čítanie detských kníh ma nenapĺňalo tak, ako som očakávala a odriekanie detských rýmovačiek ma začalo ubíjať. Dá sa povedať, že najskôr z rozmaru, som začala písať môj blog.

Toto rozhodnutie som považovala za všestranne výhodné, keďže mi to umožnilo zaznamenávať život mojich detí v slede, v akom sa vyvíjal (niekedy som sa cítila ako v starých románoch, keď si ľudia písali úbožné listy) a bolo to aj niečo, na čo som

sa tešila pri praní bielizne, nakupovaní a neustálom vymieňaní plienok. Nespornou výhodou bolo aj to, že som viac nemusela všetkým svojim priateľom a rodine posielat' otravné e-maily plné fotiek mojich detí, boli jednoducho na blogu.

Čo som mohla stratit'? Po čase sa ukázalo, že nič, no netušila som, ako veľa tým získam.

Svoj blog som plnila príspevkami a fotkami. Raz som písala o mojej snahe získať dokonalú fotku detí, inokedy o období vzdoru, ktoré sme práve prežívali. Pravidelne som zdieľala výsledky nášho umeleckého snaženia, fotky či veselé príhody, ale skutočne som si nemyslela, že by môj blog niekedy objavil niekto, kto nepatrí k mojej blízkej rodine či priateľom. Čo sa však zdalo ako nepredstaviteľné, sa po niekoľkých týždňoch stalo realitou, a ja som si na svojom blogu našla odkaz od niekoho iného ako od mojej matky či najlepšej kamarátky. Bola to neznáma, ktorá žila na mieste vzdialenom tisíce kilometrov, ktorá si ma náhodou našla a zdieľala so mnou rovnaký názor. Keď som klikla na jej meno, zistila som, že aj ona má vlastný blog venovaný rodičovstvu a materstvu. Bolo fascinujúce čítať jej príspevky, aj keď boli v mnohom podstatne odlišné od tých mojich. Počnúc týmto dňom, som klikala a klikala a podarilo sa mi objaviť celkom nový svet, svet, kde stovky ba tisíceky matiek píšu o svojich životoch a predstavách. Bol to pre mňa nový svet, do ktorého som mohla nahliadnuť a ktorý si ma získal.

Môj blog postupne rástol a spolu s ním rástol aj pocit spolupatričnosti. Boli dni, keď som sa cítila sama, vyčerpaná a pochybovala som o svojich schopnostiach a vtedy som si spomenula na ten iný svet, v ktorom matky naozaj z celého sveta mali rovnaký pocit, a zároveň ma chápali. Bolo len prirodzené, že som začala úprimnejšie a otvorenejšie písať svoje názory

na materstvo, ktoré boli dovtedy len mojimi myšlienkami a o ktorých som sa neodvážila hovoriť. Boli to myšlienky, ktoré vyvolali ohnivé diskusie a odkazy na mojom blogu sa množili. Príbehy, s ktorými sa ostatné matky chceli podeliť, boli úsmevné, ale aj smutné a pre mňa aj veľmi poučné. Každá z nás v sebe nosí príbeh a mne sa veľmi páčilo, že niektoré z nás si vybrali práve môj blog, aby sa o tento príbeh podelili.

Po niekoľkých rokoch strávených blogovaním som zrazu pochopila, že niektoré matky majú obavy hovoriť otvorene, keď ich môžu ostatní identifikovať. Z uvedeného dôvodu som umožnila všetkým mojim čitateľom a prispievateľom pridávať anonymné príspevky. Ani by ste neverili, aký to malo efekt. Niektoré príbehy boli úprimné, iné veľmi, veľmi smutné, ďalšie boli zas natoľko vtipné, že pri ich čítaní mi močový mechúr vypovedal poslušnosť a cvrkla som si do gatiek, ale všetky mali niečo spoločné, a to, že boli pravdivé. Na začiatok každej kapitoly som zaradila práve takéto odkazy od matiek, ich osobné spovede, ktoré urobili bez strachu z odsúdenia či negatívnych reakcií okolia. Som si viac ako istá, že v niektorých z nich sa spoznáte, verte mi, naozaj nie sme až natoľko odlišné.

Bola by som šťastná, keby táto kniha mala rovnaký efekt, ako mal môj blog. Neumožní vám síce pridávať svoje vlastné komentáre k jednotlivým témam, ako je to v online verzii, ale mala by byť pre vás inšpiráciou, aby ste sa s inými podelili o svoje zážitky, o ktorých ste sa báli hovoriť a to bez ohľadu na to, či sú úsmevné alebo smutné. Po prečítaní knihy by pre vás nemal byť problém povedať, že vychovávať dcéru je naozaj tvrdá práca či priznať, že návšteva verejných kúpalísk je utrpenie. Budem poctená, ak sa táto kniha stane vašim záchranným lanom, keď budete mať pocit, že sa materstvom dusíte.

Čitateľom môjho blogu a členom našej komunity: Ďakujem. Ďakujem vám za to, že ste mi pomohli nájsť moje ja, o ktorom som ani netušila, že existuje a že ste mi umožnili splniť si sen, o ktorom som ani netušila, že ho mám. Táto kniha by bez vás nikdy nevznikla.

AKO SA STAŤ ŠIALENOU MATKOU

Spovede matiek:

- *Väčšinu dní mám pocit, že ani neviem, čo robím. Každý je presvedčený, že to zvládam – som dobrá manželka, dobrá matka a mám úspešnú kariéru. Ale nezvládam to. Som na hranici a mám chuť prestať predstierať, že som dokonalá.*
- *Sedem rokov som sa snažila otehotnieť a teraz, keď som konečne matkou, sa pýtam, či to všetko stálo za to. Ak budem musieť ešte raz strážiť Barneyho, asi si pichnem vidličku do oka. Aspoň vzbudím akú takú pozornosť. Možno to nie je až taká zlá myšlienka.*
- *Niekedy sa snažím ochorieť a to s jediným cieľom: aby som sa do postele dostala o šiestej a mohla spať.*
- *Do posilňovne som sa prihlásila iba preto, že mali bezplatnú dennú starostlivosť o deti. Odovzdala som deti a v šatni som hodiny čítala časopisy a blogy.*
- *Predstierala som, že som ako matka v domácnosti šťastná. No priznávam, že niekedy som mala pocit akoby som pomaly*

zomierala. Každý večer som plakala v sprche. Takto som si to naozaj nepredstavovala.

- *Moja kariéra, ktorej som sa vzdala, mi chýba oveľa viac ako môj syn, keď odbehnem na nákupy. Napriek tomu sa k nemu vždy vrátim.*
- *V špajzy, v škatuli označenej „múka“ mám navrchu čokoládu a pod ňou schovaných niekoľko jointov. Málokedy túto škatuľu využívam, ale je dobré vedieť, že ju tam mám.*

Murphyho zákony fungujú v materstve dokonale. Vôbec vás neprekvapí, ak v deň, keď ste prezliekli posteľnú bielizeň, sa dieťa v noci pociká. Napriek tomu, že vaše dieťa má k dispozícii milióny hračiek, bude sa radšej hrať v kuchyni s hrncami a panvicami ako s drahými výchovnými hračkami. A neprekvapí vás ani to, že v čase, keď si zaplatíte opatrovateľku, ktorá ho má veselo zabávať, bude radšej spať. Nie je to fér, je to nespravodlivé a vôbec vás to neteší, ale bohužiaľ je to tak. Za najväčšiu iróniu však považujem to, že napriek tomu, že ako matka nikdy nie ste sama (kedy ste boli naposledy sama na záchode?), máte niekedy pocit absolútnej spoločenskej a osobnej izolácie.

Pred niekoľkými rokmi boli moje deti ešte malé, najstaršie malo štyri roky. Byť matkou na plný úväzok pri troch deťoch nie je ľahké. Práve sme sa presťahovali do nového mesta, nového domu a samozrejme medzi nových susedov, ktorých sme nepoznali. Jeden deň sa u nás zastavila milá mamička z ulice, aby sa predstavila a zistila, ako sa nám darí. Len tak zo žartu som skonštatovala, že „*môj najmenší je tyran, ale snáď z toho vyrastie a my to prežijeme*“. Z výrazu v jej tvári bolo

zrejme, že nezdieľa môj názor, ako aj to, že z nás nebudú najlepšie priateľky, ktoré by poobede chlipkali čaj na verande. Podotýkam, že aj ona mala tri malé deti a ja som sa sama seba pýtala, či aj ona má niekedy pocit, že sa zblázni? Netúži aj ona byť niekedy sama, stráviť poobedie bez detí, ktoré si bez presávky utierajú sopeľ do jej nohavíc a bez mimina na rukách, ktoré neustále slintá? Nezamyká sa aj ona niekedy do kúpeľne a vytrvalo ignoruje plač prichádzajúci z druhej strany? Asi nie. Alebo sa pretvaruje lepšie ako ja.

Kdekoľvek a kedykoľvek sa pozriete na výjavy s témou materstva, uvidíte výlučne jedinečné, dokonalé obrazy šťastných detí a matiek. Príkladom by mohli byť: obraz malého batoľaťa sladko spiaceho na matkinej hrudi. Batoľa, ktoré robí prvé neisté kroky do náručia milujúcej matky, tá sa hrdo usmieva a zároveň si utiera slzu radosti z líc. Obraz malého, dokonale oblečeného dieťaťa, ktoré beží vedľa matky s dlhými blondávkami vlasmi a krásne sa držia za ruky. Obraz matky a dcéry, ako spolu pijú čaj, lakujú si nechty a zverujú sa jedna druhej so svojimi tajomstvami, túžbami a snami. Matka ako vedúca skautského krúžku. Matka ako predsedníčka PTA¹. Matka jemne narovnáva šaty svojej dcéry pred maturitným plesom, ktorú každú chvíľu vyzdvihne jej nervózny priateľ. Všetky tieto opísané momenty sú jedinečné a nezabudnuteľné, ale je ich len zopár.

Nikde však neuvidíte, čo sa stane, ak vaše dieťa nie je schopné prisať sa na prsník a dojčenie sa stane nočnou morou matky aj dieťaťa, ktoré plače od hladu. Má matka vôbec právo, popri tom ako celé hodiny číta svojmu dieťaťu, dúfať a zamýšľať sa nad tým, či v jej živote príde ešte aj niečo iné ako

¹ Poznámka prekladateľa: PTA je skratka pre „Parent-teacher association“ t. j. Združenie rodičov a učiteľov a teda niečo ako ZRPŠ.

len skladanie puzzle či učenie sa abecedy? Má sa matka hanbiť za to, že si dá pohár vína a vlezie do vane hneď potom, ako vyprevadila z domu svoje tínedžerské dieťa?

Otázkou zostáva, či tieto a obdobné situácie robia materstvo nedokonalým.

Odpoveď znie nie, robia ho skutočným.

Materstvo nie je len reťaz zázrakov, ktoré nasledujú jeden po druhom akoby boli súčasťou akejsi počítačovej prezentácie. Nie, materstvo je strašidelné, špinavé, krásne, ťažké, zázračné, vyčerpávajúce, nevďačné, hravé a frustrujúce. Materstvo je všetko toto zároveň a oveľa viac.

Ktokoľvek sa vás pokúsi presvedčiť, že materstvo, to sú len tie dobré veci, nežije v realite (prípadne je pod vplyvom silných liekov). Tým, že si priznáme, že materstvo nie je ľahké, nehoríme, že sme zlé matky. Aspoň by to tak nemal nikto chápať.

Na tejto ceste materstva sme v tom všetky spoločne. Nie ste prvá, ktorá nedopatrením svojmu dieťaťu povedala, aby bolo ticho, alebo ktorá sa len na okamih zamyslela, aké by to bolo, keby deti nikdy nemala. Nie ste prvá, ktorá sa cíti pod tlakom, prepracovaná a unavená a nie ste ani prvá, ktorá si musí priznať, že materstvo ju tak celkom nenapĺňa. A jedno vám garantujem, nebudete ani posledná.

Určite sa nič nestane, ak otvorene priznáte všetky svoje nedostatky a slabiny. Práve naopak. Stanete sa lepšími matkami, lepšími manželkami, lepšími ženami a konečne prestanete predstierať, stanete sa skutočnými. Vlastne, pre koho to stále hráme? Je mojím snom, aby sa žiadna ďalšia matka necítila tak osamelo, ako som sa cítila ja v prvých mesiacoch materstva. Verte mi, sú milióny matiek na celom svete a všetky sa cítia rovnako. Jediné, čo musíme urobiť, je nájsť jedna druhú.

Šialené matky sveta, spojte sa!

PRÍSAHA

šialených matiek

Je nevyhnutné, aby ste skôr, ako budete pokračovať v čítaní, nahlas predniesli nasledujúci text a to s plnou vážnosťou, prosím!

★ Vždy a za každých okolností si zachovám zmysel pre humor. Bez zmyslu pre humor skončím na psychiatrii a ak nie tam, tak sa budem cítiť úplne mizerne.

★ Nikdy nebudem odsudzovať matky, ktoré po príchode do potravín zamieria do oddelenia sladkostí a svojim plačúcim deťom otvoria balíček cukríkov M&M's. Je to obranný mechanizmus s cieľom prežiť.

★ Nikdy nebudem súťažiť s inými matkami. Nebudem sa snažiť napiecť rovnako dobrý koláč ako iná matka, variť pre svoje deti domácu stravu za každých okolností presne ako iné matky a nebudem ani vyrábať nezmyselné šatočky pre bábiky. Materstvo nie je súťaž. Prehrávajú len tí, ktorí nikdy nemajú na nič čas.

★ Ako prejav zľutovania, nie hnevu voči biologickým rodičom, by som bola schopná zastreliť ich plačúce dieťa v lietadle. Mám tú výhodu, že po pristátí ho, na rozdiel od nich, dokážem aj zakopať.

★ Nikdy, naozaj nikdy, sa neopýtam inej ženy, či je tehotná.

★ Nikdy neupozorním inú matku na to, že má oblečené a obuté to isté ako deň pred tým. Verte mi, určite má dobrý dôvod.

★ Nikdy nebudem tvrdiť, že dokonale poznám iné dieťa ako to moje. (Aj moje vlastné sú pre mňa dodnes záhadou.)

★ Vždy postrážim bábätko mojím priateľom a rodine. Jeho matka sa bude môcť v pokoji osprchovať a vyspať, lebo to je to, po čom naozaj túži.

★ Nikdy nebudem svojej dcére rozprávať o nedokonalostiach môjho vlastného tela. Každá dcéra si zaslúži matku, ktorá sa má rada presne taká, aká je, vrátane strií, celulitídy a všetkého, čo s tým súvisí.

★ Nikdy nebudem na verejnosti prezentovať svoj názor na témy ako dojčenie, obriezka, domáce vzdelávanie, organické jedlo či spoločný spánok. Teda, ak ma o názor nepožiadajú iná matka. Nie je to predsa môj problém.

★ Nie som dokonalá a žiadna matka nie je dokonalá. Napriek tomu budú moje deti úspešné.